

Μέχρι το άπειρο κι ακόμα παραπέρα...

Αγγελιάνα Τεφάνη, Β2

Ο Μάνθος, ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών, έρχεται αντιμέτωπος με κάποια προβλήματα. Αρχικά λόγω οικονομικών δυσκολιών αναγκάζεται να μετακομίσει σε ένα νησί όπου είχε βρει δουλειά η μητέρα του. Αν και στην αρχή είχε απογοητευτεί με αυτή την απόφαση των γονιών του, γιατί θα αναγκαζόταν να αφήσει τους φίλους του πίσω, στη συνέχεια με την εμπλοκή της καθηγήτριάς του, της κυρίας Απέργη, αλλά και του Ευτύχη, του ιδιοκτήτη ενός καφενείου, βλέπει με άλλο μάτι τη ζωή αυτή και προσπαθεί να περάσει καλά και να βελτιώσει τη σχέση του με τους γονείς του, από τους οποίους τελευταία είχε απομακρυνθεί.

Πιστεύω πως τα βασικά μηνύματα που ήθελε να περάσει η συγγραφέας ήταν ότι, όταν αντιμετωπίζουμε μια δυσκολία στη ζωή μας, πρέπει αρχικά να μην τη βλέπουμε με κακό μάτι αλλά να προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε τις περιπέτειες που μας επιφυλάσσει. Επίσης, πρέπει να πιστεύουμε στον εαυτό μας και να προσπαθούμε να επιτύχουμε τους στόχους μας. Ένα άλλο μήνυμα που, κατά τη γνώμη μου, ήθελε να μας περάσει η συγγραφέας είναι ότι το ένα ψέμα οδηγεί στο άλλο και ως αποτέλεσμα καταστρέφεται η σχέση μας με ένα άλλο άτομο. Το μήνυμα αυτό προσπάθησε να μας το περάσει με το παράδειγμα του Μάνθου, ο οποίος είπε ένα ψέμα στη μητέρα του και το ένα ψέμα έφερε το άλλο και τελικά σταμάτησαν να επικοινωνούν μεταξύ τους. Όμως με την παρότρυνση της γιαγιάς του επέλεξε να πει την αλήθεια και έτσι όλα αλλάζουν προς το καλύτερο. Πιστεύω, επίσης, ότι ήθελε να μας προτρέψει να προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε τον εαυτό μας. Τέλος, μας παρουσιάζει την ψυχολογία ενός εφήβου, ο οποίος σκέφτεται όλο αρνητικά και τα συναισθήματα που κυριαρχούν μέσα του είναι ο θυμός και η ανασφάλεια.

Τα συναισθήματα που μου δημιουργήθηκαν διαβάζοντας το βιβλίο ήταν ανάμεικτα. Στην αρχή ένιωθα άσχημα για τον ήρωα, όμως μερικές φορές ταυτιζόμουν με τις σκέψεις και τα συναισθήματά του. Στη συνέχεια, ένιωθα ικανοποίηση που είχε καταφέρει να προσαρμοστεί στη ζωή της περιοχής στην οποία έμενε και να κάνει καινούργιους φίλους με τους οποίους είχε καλύτερες σχέσεις απ' ό,τι με τους φίλους του παλιού του σχολείου που ήταν μεγαλομανείς. Ένιωσα θυμό και απογοήτευση, όταν διάβασα ότι ο Φάνης είχε αφήσει μόνο του τον άρρωστο φίλο του, που είχε να τον δει πολύ καιρό και επέλεξε να πάει με τους φίλους του από το σχολείο, που τους έβλεπε κάθε μέρα.

Μια σκηνή που ξεχώρισα ήταν εκείνη που η μητέρα του Αντώνη έκανε ένα συσσίτιο στο σπίτι της. Εκεί υπήρχαν παιδιά διαφορετικού χρώματος που φαινόταν ευχαριστημένα με το φαγητό και παντού ακούγονταν παιδικές φωνές και γέλια. Φανταζόμουν ένα πολύχρωμο πλήθος από γυναίκες και παιδιά να συζητάνε και να χαίρονται. Γέλασα αρκετά με την αδελφή του Αντώνη που είχε ερωτευτεί τον Μάνθο και βιαζόταν να τον παντρευτεί. Μια ακόμα σκηνή που μου άρεσε ήταν όταν στο τέλος όλη η οικογένεια ήταν και πάλι αγαπημένη και μετρούσε πια η άποψη όλων των μελών της.

